

הדרשה השבועית

הרב אפרים כחלון שליט"א

שיחות מוסר ודרשות
על סדר פרשיות השבוע

פרשת

פנחס

הוצאת ארגון "בעזרת השם"

הרב אפרים כחלון שליט"א
RabbiEfraim@BeEzratHaShem.org

פְּרִשְׁת פִּינְחָס

איך להיות האדם הכי מצלח בעולם?

רוח ומצב רוח

בפְּרִשְׁת פִּינְחָס מִשֶּׁה רַבְּנוּ יוֹדֵעַ שֶׁהוּא לֹא יִחְיֶה לְעוֹלָם - הוּא לֹא כְּמוֹ כָּל מֵינֵי שְׂרָלְטָנִים וּמְדַמְיָנִים וְאֲנָשֵׁי שֶׁקָּר שֶׁהֵיוּ בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם - שֶׁנִּתְּנוּ לְבַנְי עֲדָתָם אֶת הַמַּחְשְׁבָה שֶׁהֵם יִחְיוּ לְעוֹלָם - וְהוּא מְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם "יִפְקֹד ה' אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכֹל בְּשָׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה" (במדבר כז, טז), שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְחַר בְּאִישׁ הַמֵּתְאִים שֶׁיִּמְשִׁיךְ אֶת הַנְּהֻגַת עַם יִשְׂרָאֵל. דְּבַר שֶׁהוּא לֹא פָּשוּט בְּכֹלל, כִּי בְּעַם יִשְׂרָאֵל יֵשׁ כְּאֵלֶּה שֶׁהֵם סֵרְבָנִין וְטֵרְחָנִין, וּמְקַלְלִים וְסוֹקְלִים אֶת הַמְּנַהֲיָגִים בְּאֲבָנִים (עֵין בְּסִפְרֵי בַּמִּדְבָּר פְּרִשְׁת בְּהַעֲלֵתָךְ פְּסָקָא צֵא), וּמִשֶּׁה רַבְּנוּ מְבַקֵּשׁ שְׁאוֹתוֹ מְנַהֲיָג יִהְיֶה מְנַהֲיָג שֶׁיִּצְלִיחַ לְהַנְּהִיֵּג אֶת כָּל הָעָם וְיִהְיֶה סוֹבֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי דַעְתּוֹ (מְדַרְשׁ תַּנְחוּמָא פְּרִשְׁת פִּינְחָס סִימָן יא), כָּל אֶחָד עִם הַמְּצַב רוּחַ שְׁלוֹ, 'הַקְּפָדָנִים כְּפִי דַעְתָּן וְעַם הַמְּתוֹנִים כְּפִי דַעְתָּן' (סִפְרֵי זוֹטָא פָּרָק כז פְּסוּק יח) וְכִשְׁם שְׂאִין פְּרָצוּפִין דּוּמִין זֶה לְזֶה כִּי אֵין דַּעְתָּן דּוּמָה זֶה לְזֶה (ירוּשְׁלָמֵי בְּרֻכּוֹת פָּרָק ט הֵלְכָה א).

יהודים הם בני מלכים

'כְּשֶׁבִקֵּשׁ נִשְׂיָא הַמְּדִינָה הָרָאשׁוֹן, ד"ר חַיִּים וַיְצַמֵּן, לְהַבְּהִיר לְנִשְׂיָא הָאֲמֵרִיקָנִי טְרוּמָאן בְּפִגִּישַׁת רַעוּת, בְּהַ דָּנוּ עַל קִשְׁיֵי

איך להיות האדם הכי מצלח בעולם

שלטון ומרד המונים, אמר לו ד"ר ויצמן לאיש שיחו: 'מה לך כי תלין? אתה נשיא של מאה ושמונים מליון איש, ואלו אני יש לי מעלי שני מליון נשיאים' (חוברת מחנים חוברת קטו צמוד חס). כל ישראל בני מלכים הם (שבת דף סז צמוד א), 'וישראל עזין באמות' (ביצה דף כה צמוד ב), וכל אחד 'יודע' איך לנהל מדינה, ויש לו 'דעה' על כל דבר, והוא גם לא מהסס להשמיע אותה בקולי קולות. 'שני יהודים שלש דעות וגם על זה יש חלוקי דעות' (דרשה לכל דורש - הבר חלק א פרשת בשלח צמוד 208). ולכן צריך מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו.

משימה בלתי אפשרית!?

הדבר הזה הוא כמעט בלתי מציאותי, שהרי היו בעם ישראל אז כשש מאות אלף איש רק הגברים לבד מנשים וטף (עין במדבר כו, נא), ולפי זה צריך מנהיג שיכול להכיל ולהתמודד עם מצבי רוח, ומחשבות ושגיגות של שש מאות אלף איש. והסבה שמשנה רבנו רצה שיהיה מנהיג כזה, כי רק מנהיג כזה 'שיודע להלך נגד רוח של כל אחד ואחד כי בידו לראות ברוח הקודש שעליו את כל העולה על רוחו של כל אחד ואחד ובזמן שרואה בו שנמשך בקרב רוח עוועים, לא ברוח ה' (מלכים א, יט, יא), אז עליו מוטל להשיבו מדרך ולהוכיחו וליסרו ואם אינו מוכיחו אז העון תלוי בו' (פלי יקר ויקרא פרק א פסוק ד). ועוד ידע משה רבנו 'כי אותו קהל צריכין לאיש אשר רוח בו אשר יעשה תמיד לעיניהם נסים המחזיקים ידים רפות באמונה' (פלי יקר דברים פרק לא פסוק ז). ומלבד זה עוד תהיה רוח של אותו מנהיג חזקה וידעתו עומדת בפני עצמו ואינה נמשכת אחר נטיות ורצונות להנאת עצמו או אחרים' (העמק דבר שם). יש לו דעה עצמית, והוא יודע לעמד

פְּרִשְׁת פִּינְחָס

בְּלַחֲצִים קָשִׁים כָּלִל שִׁיְהִיו שְׁלֵא לְוֹז מִדְּרֹךְ הַיִּשָּׁר. כַּח וְעַז שְׁכֹזָה
הוּא נְדִיר מְאֹד אָפְלו בְּדוֹר הַמִּדְבָּר שֶׁהוּא דוֹר דִּעָה (וַיִּקְרָא רִבְּה
פְּרִשְׁת צו פְּרָשָׁה ט סִימָן א), שֶׁהָרִי אָפְלו אֶהֱרֵן, כְּשֶׁהֲגִיעַ הָעַם וְאָמַר לוֹ
”קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים” (שְׁמוֹת לֵב, א), יִצְאָה תִקְלָה עַל יָדוֹ וְעֲשֵׂה
אֶת הָעֶגְלָה (שְׁמוֹת לֵב, לה). גַּם מֵאֲתִים וַחֲמֹשִׁים רָאשֵׁי הַסִּנְהֶדְרָאוֹת
סָטוּ מִדְּרֹךְ הַיִּשָּׁר וְעֲזָבוּ אֶת מִשְׁה רִבְּנוּ, וְהִלְכוּ לַהֲיוֹת מְעַדֵּת קִרְח
(בַּמִּדְבָּר טז, ב, וְעִיָּן בַּמִּדְבָּר רִבְּה פְּרִשְׁת קִרְח פְּרָשָׁה יח סִימָן ג). וְהַמְרַגְלִים
שֶׁהָיו בְּהַתְחַלָּה ”רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל” (בַּמִּדְבָּר יג, ג), ”עֲזָבוּ מִקּוֹר
מִים חַיִּים וְהִלְכוּ לַחֲצֹב לָהֶם בּוֹרוֹת נְשֻׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם”
(יְרֵמְיָה ב, יג), וְהֲגִיעוּ לְדַרְגַּת כְּפִירָה נוֹרְאָה (עִיָּן סוּטָה דָף לה עַמּוּד א).
וְכֵאֵן מִבְּקֵשׁ מִשְׁה רִבְּנוּ שִׁיְהִיָּה הַמְנַהֵיג הַבָּא אִישׁ אֶחָד מִיָּחַד שִׁישׁ
בּוֹ אֶת כָּל הַמְעַלּוֹת הַנְּדִירוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת הַלְלוּ, שְׁכֻמְעֵט וּבִלְתִּי
נִתֵּן לְמִצָּא אוֹתָם.

וְלִכֵּן בִּקְשׁ מִשְׁה רִבְּנוּ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, חוֹקֵר כְּלִיּוֹת וְלֵב,
שִׁימְצָא אִישׁ כְּזֶה שִׁיְהִיָּה רָאוּי לַהֲיוֹת מְנַהֵיג. ”וְלֹא תַהֲיֶה עֲדַת ה'ִ
כְּצֹאֵן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רֹעֶה” (בַּמִּדְבָּר כז, יז), כִּי כָּל מְנַהֵיג אַחֵר שְׁלֵא
יְהִיו בּוֹ הַמַּדּוֹת הַלְלוּ, יַחֲשֵׁב הַדְּבָר כְּאֵלוֹ אֵין לָהֶם רֹעֶה, כִּי ”אִישׁ
הַיִּשָּׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֵׂה” (שׁוֹפְטִים יז, ו).

בְּחִירַת יְהוֹשֻׁעַ

וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצֵא אֶת הָאִישׁ הַמִּיָּחַד הַזֶּה. ”וַיֹּאמֶר ה'ִ אֶל
מִשְׁה קַח לָךְ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ” (בַּמִּדְבָּר כז, יח),
'כַּאֲשֶׁר שְׁאֵלָתָ שְׁיוּכַל לַהֲלֹךְ כְּנֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד' (רִשׁ״י
בַּמִּדְבָּר פָּרָק כז פְּסוּק יח), שֶׁהוּא 'אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ' (אוֹצֵר
הַמִּדְרָשִׁים אֵיין־וְנִשְׁטִיין - מִשְׁה עַמּוּד 377) הוּא בְּעַל רוּחַ הַקִּדְּשׁ, וְהוּא יוּכַל
לְלַכֵּת וּלְהַנְהִיג אֶת כָּלִל יִשְׂרָאֵל לְפִי רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וַיֵּשׁ
בּוֹ אֶת כָּל הַמְעַלּוֹת הָאֲדִירוֹת וְהַנְּדִירוֹת שֶׁהֲזָכְרוּ.

איך להיות האדם הכי מצלח בעולם

יהושע היה היחיד מכל הדור שזכה לכל המצלות הללו. והשאלה המתבקשת: במה היתה מעלתו גדולה משאר כל כלל ישראל? וכשנבין את מעלתו, ממילא גם נבין בעצמנו, איך אפשר לזכות לכל המצלות הללו, 'מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי' (תנא דבי אליהו רבא פּרַק כה), שהופכים את האדם להיות האדם הכי מצלח והכי מיחד.

קרנן התמיד

כדי להבין את הדברים נעבר לנושא אחר בפרשת השבוע, ולאחר מכן "נתנה ראש ונשובה" (במדבר יד, ד), ונראה איך הדברים מאירים ומשמחים בסיעתא דשמיא.

בהמשך הפרשה התורה מצוה על קרנן התמיד: "וידבר ה' אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרנני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' כבשים בני שנה תמימם שנים ליום עלה תמיד: את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, א - ד). הכתוב פותח ואומר "את קרנני לחמי" - שקרנן התמיד יהיה מלחם, ותכף ומיד מזכיר "כבשים בני שנה תמימם" - שהקרנן יהיה מכבשים?

לחם או בשר?

בבאור הדבר מצאנו כמה וכמה באורים בדברי רבותינו: בבאור יונתן בן עזיאל (במדבר פּרַק כח פסוק ב) מפרש, שהצווי "את קרנני לחמי" - הוא צווי בפני עצמו על חובת אכילת לחם הפנים לפהגים (עין בספר חבורת הפסח - לב סדר לחם הפנים צמוד קסט). רש"י

פְּרִשֵׁת פִּינְחָס

מִבָּאָר: "קִרְבְּנֵי" - זֶה הַדָּם. "לַחֲמִי" - אֵלוֹ הָאֲמוּרִים, שְׁמֵצָאנוּ שְׁהָאֲמוּרִים שְׁעוּלִים עַל הַמְזִבְחַת נִקְרְאִים בְּלִשׁוֹן 'לַחֲס' (עֵינֵי וַיִּקְרָא ג, טז). וְכַדוּמָה לְזֶה מִבָּאָר הָאֵבֶן עֲזָרָא שָׁם: שְׁמֵצָאנוּ שְׁגָם בְּשֵׁר נִקְרָא לַחֲס (וְעֵינֵי בָאֵבֶן עֲזָרָא שְׁמוֹת פֶּרֶק טז פְּסוּק ד).

וְהָאוֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ מִבָּאָר בְּדֶרֶךְ נוֹסֶפֶת שְׁבִקְרָבֵן הַתְּמִיד יִשְׁנוּ צוּוֵי שֶׁל שְׁלֵשָׁה חֻלְקִים, הַכְּבָשִׁים, עֲשִׁירִית הָאֵיפָה סֵלֶת לַמִּנְחָה עִם שְׁמֵן כְּתִית רְבִיעִית הַהֵיזֵן, וְהַחֲלֵק הָאֲחֵרוֹן "וְנִסְכוּ רְבִיעִית הַהֵיזֵן" (בַּמִּדְבָּר כח, ז) וְכַנְגָד הַקְרִבַת קִרְבֵּן הַתְּמִיד אָמַר "קִרְבְּנֵי", וְכַנְגָד הַמִּנְחָה שֶׁל הַסֵּלֶת אָמַר "לַחֲמִי" - שְׁנִקְרָאת לַחֲס, וְשִׁנְיָהֶם כְּלִיל לְאֲשִׁים וְלֶכֶן אָמַר "לְאֲשִׁי". וְכַנְגָד הַנְּסֻכִים שְׁאֵין בּוֹ אֵלָא רֵיחַ - אָמַר "רֵיחַ נִיחֹחִי". וְלִדְבָרָיו יִבָּאֵר הַטַּעַם שֶׁהַתּוֹרָה הַזִּכְיָרָה בְּקִרְבֵּן הַתְּמִיד לַחֲס, שְׁבִאָמַת הָיָה בּוֹ גַם כֵּן לַחֲס.

הַלְחָמָה לְלֹא מִלְחָם

בָּאוֹר נוֹסֶף מְצָאנוּ בְּסֵפֶר הַעֲמֻק דְּבָר שֶׁל הַגָּאוֹן הַנְּצִי"ב מוֹלוֹז'יִן רַבִּי נִפְתָּלִי צְבִי יְהוּדָה בְּרִלִין זצ"ל שֶׁהָיָה אֶחָד מְגֹדוּלֵי הַדּוֹר לְפָנָי לְמַעַלָּה מִמָּאָה שָׁנָה, שְׁמִבָּאָר בְּדֶרֶךְ שׁוּבָה לְגִמְרֵי, שְׁכּוֹנַת הַכְּתוּב בְּאֲמָרוֹ "אֵת קִרְבְּנֵי לַחֲמִי" - 'שָׁם לַחֲס מְשֻׁמְעוּ פְּעֻלַת הַחֲבוּר בְּהַתְקַשְׁרוֹת אֲמִיץ וּמְדַבֵּק' - לַחֲס מְלִשׁוֹן 'הַלְחָמָה' שֶׁהוּא חֲבוּר וְדַבּוּק חֻזֵק. וְכִמוֹ שְׁאֲמָרוּ בַּמִּדְרָשׁ רַבָּה (פְּרִשֵׁת וַיִּקְרָא פְּרָשָׁה ג סִימָן ג) שְׁאֲדָם שֶׁשָּׁב בְּתִשׁוּבָה הוּא נְדַבֵּק אֶל ה' כְּאֲדָם שֶׁהוּא מְלַחֵם שְׁתֵּי נְסֻרִים וּמְדַבֵּיקָם זֶה לְזֶה. אֵתָּה רוּצָה לַעֲשׂוֹת 'פְּלֻטָּה' שֶׁל שְׁלֹחַן - סְנִדוּיץ', אֵתָּה צָרִיף לְקַחַת חֲתִיכַת עֵץ וְעֲלֶיהָ עוֹד עֵץ וְלַחְבֵּר אֵת זֶה בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא יִתְפָּרֵק. הַחֲבוּר הַחֻזֵק הַזֶּה נִקְרָא הַלְחָמָה. 'וּמִזֶּה הַפְּעֻלָּה בָּא הַשֵּׁם לַחֲס שְׁמַחְבֵּר הַגּוֹף עִם הַנֶּפֶשׁ בְּאֶפֶן חֻזֵק' - אֲכַלֶּת פְּרוּסַת לַחֲס לְאֲרוּחַת בְּקָר, זֶה מְחֻזֵּק לָךְ אֵת הַנְּשֻׁמָּה, מִי

איך להיות האדם הכי מצלח בעולם

שלא אוכל כמה ימים בסוף ימות ברעב. הרי שהלחם שהוא עקר מזון האדם (עין דברים ח, ג) הוא מחבר את הגוף והנשמה ולכן הוא נקרא 'לחם', על שם פעלת החבור וההלחמה. [וכן הלחם בעצמו מקבץ את כל החלקיקים שמרכיבים אותו, את המים והקמח והשמרים שיהיו כאחד ואי אפשר להפריד אותם זה מזה].

החבור החזק לאלקים

'ולכן קרא הקדוש ברוך הוא את הקרבנות בכלל לחמי באמרו: "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי". וכן נקרא התלמוד לחמי, וכמו שדרשו חז"ל (בבבגיגה דף יד עמוד א) "לכו לחמו בלחמי" (משלי ט, ה) זה תלמוד. ואין לה מחבר ומקרב את ישראל לאביהם שבשמים כמו התלמוד והקרבנות. ולכן אמר כאן הפתוב "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי" שהקרבן כביכול מלחים אותנו ומחבר אותנו לקדוש ברוך הוא.

לצערנו כיום אנחנו עדין בגלות ונחרב בית המקדש, ואין לנו קרבנות, "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד, ג) אבל נשאר לנו החבור וההלחמה השניה שהזכיר הנביא"ב, היא למוד התלמוד. וכמו שהלחם הוא עקר מזון הגוף כך התלמוד מזון הנפש' (מהרש"א חדושי אגדות מסכת חגיגה דף יד עמוד א דבור המתחיל ט"י קללות). ומי שעמל בלמוד התלמוד פהוגן נדבק באור העליון, אין דרך אחרת להדבק בה', רק תורה. ואדם שיש לו תורה יש בו את כל המעלות, שפתר תורה עולה על פתר פהנה וכתר מלכות (תקוני זהר תקונא עשרין וחד ועשרין דף סא עמוד ב), ולכן אמרו חז"ל (הוריות דף יג עמוד א) שממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ.

פְּרִשְׁת פִּינְחָס

למוד בשדה הקרב

וּכְשֶׁנִּתְּבוּנָן בְּמַעֲלַת יְהוֹשֻׁעַ נִרְאָה שְׁכָל מַעֲלָתוֹ הִיָּתָה לֹא יְחוּס וְלֹא מַעֲלָה אַחֲרַת אֲלָא אֶךְ וְרַק אֶהְבַּת תּוֹרָה וְלִמּוּד תּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בְּגִמְרָא (בְּמִנְחוֹת דֵּף צט עמוד ב), 'רְאָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת יְהוֹשֻׁעַ שְׁדַבְּרֵי תּוֹרָה חֲבִיבִים עָלָיו בְּיוֹתֵר, שֶׁנֶּאֱמַר: "וּמְשָׁרְתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן נֶעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל" (שְׁמוֹת לג, יא), אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: יְהוֹשֻׁעַ, כָּל כֶּף חֲבִיבִין עָלֶיךָ דְּבַרֵי תּוֹרָה? "לֹא יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיד" (יהוֹשֻׁעַ א, ח).

בְּשֵׂדֵה הַקָּרֵב כְּשֶׁהָיָה קִצַּת רַפְיּוֹן בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה מִתְגַּלָּה אֶל יְהוֹשֻׁעַ מִלֵּאדָּה ה' וְחִרְבוּ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ, וּמִזְהִיר אוֹתוֹ שֶׁגַּם בְּזִמְנֵי כְּזֵה חֲבִיבִים לְעֶסֶק בַּתּוֹרָה, מִיָּד וַיֵּלֶן יְהוֹשֻׁעַ בְּעֶמֶק - בְּעֶמְקָה שֶׁל הַלְכָה (יהוֹשֻׁעַ ה, יג-יד. וְעֵין בְּמַגְלָה דֵּף ג עמוד א-ב), כִּי הַתּוֹרָה אֵין לָהּ זִמֵּן אוֹ מְקוֹם אֲלָא "וּשְׁנַנְתֶּם לְבַנְיָהּ, וְדַבַּרְתֶּם בָּם בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְךָ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ" (דְּבָרִים ו, ז). רַגַע, אֲבָל אֵין לָהּ פֶּה סֶטְנֵדֵר וְאֵין לָהּ סִפְרִים? לֹא מְשַׁנָּה. זֶה יְהוֹשֻׁעַ, הוּא שֶׁר הַתּוֹרָה, שְׁזָכָה לְהִנְהִיג אֵת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּכַח הַתּוֹרָה. וְלֹא רַק הִנְהִיג אֵת עַם יִשְׂרָאֵל אֲלָא גַם אֵת גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם הַעֲמִיד בְּמֵאֲמָרוֹ: "שִׁמְשׁ בְּגַבְעוֹן דּוּם וַיִּרַח בְּעֶמֶק אֵילוֹן" לְפִי שֶׁהִתְנָה הַבוֹרָא עַל כָּל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית לְהִיּוֹת כְּפּוֹפִים לַתּוֹרָה וְעַמְלִיָּה וְלַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יִגְזְרוּ עָלֵיהֶם וּמְמַשְׁלָתֶם עָלֵיהֶם כְּמִשְׁלַת הַבוֹרָא בְּרוּךְ הוּא' (אור הַחַיִּים שְׁמוֹת פָּרָק יד פְּסוּק כז).

כָּל הַהֲצִלְחוֹת וְכָל הַיְשׁוּעוֹת

וּמִמְשִׁיךְ וְאוֹמֵר הַכְּתוּב "לֹא יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיד וְהִגִּיתָ בוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה לְמַעַן תִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַכְּתוּב בוֹ - כִּי אַז

איך להיות האדם הכי מצלח בעולם

תצליח את דרכך ואז תשפיל הלא צויתיה חזק ואמץ אל תערץ
ואל תחת כי עמה ה' אלקיך בכל אשר תלך" (יהושע א, ח-ט). כל
ההצלחות וכל הישועות והסגלות כלולים בתורה! 'אין סגלה
פתורה', 'פי התורה כוללת כל הטובות שבְעוֹלָם' (אור החיים פְּרַשַׁת
כי תבא פָּרַק כו פסוק ח), כי מי שְלוֹמֵד תוֹרָה הַקְדוּשׁ בְרוּךְ הוּא אֲתוּ
(עין בְּרַכּוֹת דף ו עמוד א), וְכֵן הַתוֹרָה יִתֵּן לָאָדָם אֶת הַכֹּחַ לַעֲמֹד בְּכָל
הַנְּסִיווֹנוֹת וּבְכָל הָאֲתַגְרִים, וַיַּעֲלֶה אֶת הָאָדָם לְדַרְגוֹת הַגְּבוּהוֹת
בְּיוֹתֵר בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם.

זה גם היה עקר הכח של המנהיג הראשון - משה רבנו. כל
מהותו היא למוֹד הַתוֹרָה, עַד שֶׁהַתוֹרָה נִקְרְאת עַל שְׁמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר
"זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי" (מְלָאכִי ג, כב) לְפִי שֶׁמָסַר נַפְשׁוֹ עַל הַתוֹרָה
(מְכִילֵתא דְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּשַׁלַּח - מְסַכְתָּא דְשִׁירָה פְּרָשָׁה א). וְכִבֵּר כָּתַב רַבְּנּוּ
הָאוֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ בְּפָרְשַׁת תְּצַוֶּה (שְׁמוֹת פָּרַק כו פְּסוּק כ) שֶׁהִגְאֵלָה
הָאֲחֵרוּנָה תְלוּיָהּ בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה, וְלִזְהַר בְּתַאֲרֵךְ הַגְּלוּת, כִּי כָל עוֹד
שָׂאִין עוֹסְקִים בַּתוֹרָה וּבַמִּצְוֹת אֵין מֹשֶׁה חָפֵץ לְגָאֵל עִם בְּטַלְנִים
מִן הַתוֹרָה'.

וכאשר האדם נדבק בתורה הרי הוא כביכול נדבק בבורא
ברוך הוא, וממילא אין אצלו משג של לא יכול או קשה, בכחו
לעשות ישועות ולעשות נסים ואפלו להביא את הגאולה, ובלבד
שיבטל את ישותו וגאותו העצמית אל הכח האלקי, שאז יראה
פלאות בכל עניניו ודרכיו מעתה ועד עולם.

השליחות הכי קשה

אחד מחסידי הרבי מלובביץ' זצ"ל, שבא בקשרי הנשואין
בשנים הראשונות לנשיאותו, כתב לרבי: 'שהוא רוצה ללכת

פְּרִשֵׁת פִּינְחָס

בְּשִׁלְיָחוֹת הַכִּי קָשָׁה'. וְהַרְבֵּי עֲנָה לוֹ: 'שֶׁהוּא לֹא שִׁיף לְשִׁלְיָחוֹת'.
אֲחֵרֵי מַעֲנָה חָרִיף שֶׁכְּנָה אוֹתוֹ חָסִיד הָיָה בְּשִׁבְרוֹן לֵב בְּמִשְׁךְ
שְׁבוּעִים. וְכַעֲבוֹר שְׁבוּעִים הִכְנִיס פֶּתַק אֶל הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה וְשָׁאַל:
'מִדּוּעַ הוּא אֵינוֹ רְאוּי וְאֵינוֹ מִתְאִים?' תִּכֵּן מַעֲנָה הַרְבֵּי הָיָה: 'שָׂאם
אוֹמְרִים שֶׁהִשְׁלִיחוֹת קָשָׁה, סִימֵן שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁהִפְעֵלוֹת הֵם בְּכַח
עֲצָמוֹ, וְאִם כֵּן הָרִי שֶׁכָּל עֲנִיָּן הִשְׁלִיחוֹת לֹא שִׁיף' (תְּשׁוּרָה תִּשְׁע"ח -
דוֹרוֹן עֲמוּד 37).

כָּל הַמִּשְׁגָּ שֶׁל לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ הַשֵּׁם מִפִּיץ תּוֹרָה וּמְזַכֶּה אֶת הַרְבֵּים,
זֶה כַּמָּה שְׁיֹוֹתֵר לְהִתְחַבֵּר לְאֱלֹקִים עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, וְכַמָּה שֶׁפָּחוֹת
'אֲנִי' - וְאִזּוֹ מִמִּילָא גִפְתָּחִים שֶׁעָרִי שְׁמִים. וּמִי שֶׁמְתַנְהֵל בְּתוֹרָה
שְׁכֹזוֹ, יֵשׁ לוֹ אֶת הַכֹּחַ וְהַסְבָּלְנוֹת וְהַהֲצִלְחָה לְלַכֵּת לְפִי רוּחוֹ שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְלְהִיּוֹת גְּבוּר עוֹמֵד בַּפְּרִץ כְּשֶׁצָּרִיף, וְהוּא רְאוּי
לְהִנְהִיג אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

יְהִי רְצוֹן שֶׁנִּזְכֶּה יַחַד כְּלָנוּ בְּחִסְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו,
וְלִדְבֹק בְּתוֹרָתוֹ. אָמֵן.